

نزول آیات محبت

@ghadirishavim

www.ghadirishavim.ir

در روز هفدهم سال دهم هجری (حجه الوداع) بعد از نماز ظهر پیامبر صلی اللہ علیہ و آلہ با صدای بلند اینگونه دعا کردند: «اللَّهُمَّ هَبْ لِعَلِيِّ الْمَوَدَّةَ فِي صُورِ الْمُؤْمِنِينَ وَالْهَيْبَةَ وَالْعَظَمَةَ فِي صُورِ الْمُنَافِقِينَ»

آنگاه ابن آبه نازل شد: «إِنَّ الذِّينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَيَجْعَلُ لَهُمُ الرَّحْمَنُ وُدًّا» (سوره مریم-۹۶). بدین گونه در اثر دعای پیامبر صلی اللہ علیہ و آلہ و امیر المؤمنین علیہ السلام خداوند عزوجل در دل مومنین محبت حضرت علی علیه السلام را تکویناً قرار داد.

بعد به حضرت علی علیه السلام فرمودند: دعا کن. ایشان فرمودند: چه دعایی بکنم؟ فرمودند: بگو: خدایا برای من در نزد خود عهد و پیمانی قرار ده (دوستی و محبتی) و برای من در قلب مؤمنین محبتی قرار ده.

بنابر این چون محبت حضرت علی علیه السلام در قلب مؤمن امری الهی است با مشکلات خارج نمی شود. امیر المؤمنین علیه السلام فرمودند: «اگر با مشت به دماغ مؤمن بزنم تا مرا دوست نداشته باشند نمی توانند و اگر همه دنیا را به منافق بدهم تا مرا دوست بدارد دوست نخواهد داشت.»

امیر المؤمنین علیه السلام هم سه مرتبه دعا کردند و فرمودند: «خدایا محبت و مودت من را در قلوب مردان و زنان مؤمن ثابت بدار» و پیامبر صلی اللہ علیہ و آلہ آمین گفتند.

در ذیل آیه شریفه «ما جعلَ اللَّهُ لِرَجُلٍ مِنْ قَلْبَيْنِ فِي حَوْفِهِ» خداوند در یک سینه دو قلب قرار نداد؛ امام علیه السلام فرمودند: «امکان ندارد که با یک قلب ما را دوست بدارد و با یک قلب دشمن ما را، هرگز امکان ندارد.»

